

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Pásztor János Ügyvédi Iroda (fél címe 4, ügyintéző: dr. Pásztor János ügyvéd) által képviselt felperes neve(felperes címe, tartózkodási hely: felperes címe) felperesnek, dr. Kelemen Anita pártfogó ügyvéd (fél címe) által képviselt I.rendű alperes neve(I.rendű alperes címe) I. rendű, ... jogtanácsos által képviselt II.rendű alperes neve(II. rendű alperes címe) II. rendű alperesek ellen házastársi vagyontörség megosztása iránt indított perében a Budapest Környéki Törvényszék 2013. május 29. napján meghozott 13.P.25.307/2011/21. számú ítélete ellen az I. rendű alperes részéről 22. és 36. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részeit nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit részben, az alábbiak szerint változtatja meg.

Az I. rendű alperesnek a ... hrsz. alatt nyilvántartott, természetben ... szám alatti ingatlanban fennálló ½ tulajdoni hányadát házastársi közös vagyon megosztása címén a felperes tulajdonába adja.

Az ingatlanügyi hatóságot azzal keresi meg, hogy I.rendű felperes neve(született: ..., anyja neve: ..., lakcíme: I.rendű alperes címe, tartózkodási helye: I.rendű felperes címe, személyi azonosítója: ...) felperes tulajdonjogát házastársi közös vagyon megosztása címén I.rendű alperes neve(született ..., anyja neve: ..., lakcíme: ..., személyi azonosítója: ...) I. rendű alperes fenti ingatlanban fennálló ½ tulajdoni hányadára jegyezze be.

A felperes tulajdonába adja a 13.P.22.804/2006/59. számú vagyonleltárban meghatározott alábbi ingóságokat:

82. tétel alatti 1 db Thomson videó	25.000 (Huszonötezer) forint értékben
83. tétel alatti 1 db Black&Decker gyalugép	15.000 (Tizenötezer) forint értékben
84. tétel alatti 1 db Black&Decker szalagsziszoló	8.000 (Nyolcezer) forint értékben
85. tétel alatti 1 db Black&Decker dekopírfűrész	8.000 (Nyolcezer) forint értékben
86. tétel alatti 1 db Black&Decker hőlégfűvő	6.000 (Hatezer) forint értékben
87. tétel alatti 1 db Black&Decker delta rezgőcsiszoló	8.000 (Nyolcezer) forint értékben
89. tétel alatti 1 db Black&Decker akkum. csavarozó	8.000 (Nyolcezer) forint értékben
90. tétel alatti 1 db női bordó kerékpár	10.000 (Tízezer) forint értékben
91. tétel alatti ... életbiztosítás (k.sz: ...)	189.966 (Száznyolcvankilencezer-kilencszázhatvanhat) forint értékben
92. tétel alatti „Alpulum” feliratú étkezészetből 4-4 db	2.400 (Kétezer-négyszáz) forint értékben
93. tétel alatti evőeszköz 3-3 db fanyelű gyerek +1-1 fém	1.500 (Ezeröttszáz) forint értékben
94. tétel alatti 4 db vizespohár, 4 db fehér bögre	1.600 (Ezerhatszáz) forint értékben
95. tétel alatti 1 db konyhai gép (habverő)	3.000 (Háromezer) forint értékben

96. tétel alatti 1 db szendvicssütő	3.500 (Háromezer-ötszáz) forint értékben
97. tétel alatti 3-3 db gyerek paplan, kicsi párna + huzatok	5.000 (Ötezer) forint értékben
98. tétel alatti 1 db kerti ruhaszárító	3.400 (Háromezer-négyszáz) forint értékben
99. tétel alatti függő virágkaspó (s. kék) 2 db	1.400 (Ezernégyszáz) forint értékben
100. tétel alatti 1 db festőállvány (házi készítésű, bontott bútorból)	15.000 (Tizenötezer) forint értékben
101. tétel alatti 1 db „térdeplő” munkaszék	2.000 (Kétezer) forint értékben
102. tétel alatti 1 db hajszárító	2.500 (Kétezer-ötszáz) forint értékben
103. tétel alatti 1 db IKEA asztali lámpa	2.200 (Kétezer-kétszáz) forint értékben

Az I. rendű alperes által kiürítendő biatorbágyi ingatlan helyrajzi száma helyesen: ...

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az I. rendű alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 nap alatt 218.750 (Kétszáztizennyolcezer-hétszázötven) forint másodfokú perköltséget.

Megállapítja, hogy a másodfokú eljárásban teljes mértékben pervesztes I. rendű alperest képviselő pártfogó ügyvéd munkadíját, továbbá a le nem rótt 700.000 (Hétszázezer) forint fellebbezési illetéket, valamint az állam által előlegezett 142.386 (Száznegyvenkétezer-háromszáznolcvanhat) forint szakértői díjat az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság a 13.P.25.307/2011/21. számú ítéletével a felperes és az I. rendű alperes között fennálló házastársi vagyonközösséget akként osztotta meg, hogy az I. rendű alperest annak tűrésére kötelezte, hogy a (helyesen ...) hrsz. alatt nyilvántartott, természetben ... szám alatt lévő ingatlan (a továbbiakban: ingatlan) I. rendű alperes nevén álló $\frac{1}{2}$ tulajdoni illetőségére a felperes tulajdonjoga házastársi vagyonközösség megosztása címén bejegyzésre kerüljön. Az ítélet jogerőre emelkedését követően megkeresni rendelte az ... Körzeti Földhivatalt a fenti változás bejegyzése iránt. Az I. rendű alperes tulajdonába adta a felperes által a 13.P.22.804/2006/59. sorszám alatt csatolt vagyonelejtár 18-81. tételszáma alatti ingóságokat, és kötelezte az I. rendű alperest, hogy az ítélet jogerőre emelkedését követő 8 napon belül, ingóságaitól kiürítve adja a felperes birtokába az ingatlant. Kötelezte továbbá az I. rendű alperest, hogy fizessen meg a felperes részére 15 napon belül 317.500 forint perköltséget. Megállapította, hogy a le nem rótt illetéket és az állam által előlegezett szakértői díjat az állam viseli.

Az elsőfokú ítélet alapját képező, a fellebbezés szempontjából releváns tényállás szerint a felperes és az I. rendű alperes 1990. július 21. napján kötött házasságából ..., ... és ... utónevű gyermekeik születtek. Köztük az életközösség 2003. március 5. napján megszakadt. Házasságukat a ... Városi Bíróság a 2004. március 29. napján jogerőre emelkedett 2.P.21.076/2002/40. számú ítéletével felbontotta.

Az ingatlan $\frac{1}{2}$ hányadban a felperes, $\frac{1}{2}$ hányadban az I. rendű alperes tulajdonában áll, melyet a II. rendű alperes javára 1.200.000 forint és járulékai erejéig bejegyzett jelzálogjog terhel. A jelzálog

alapját képező kölcsönre a II. rendű alperes munkavállalójával, az I. rendű alperessel kötött szerződést. A II. rendű alperes felé fennálló tartozás 2012. november 30. napjáig 1.062.243 forint volt.

A volt házastársak egyezsége alapján az ingatlan az I. rendű alperes használatába került, a felperes lakáshasználati jog ellenértékére nem tartott igényt és az ingatlant azóta az I. rendű alperes használta. A felperes a házasság felbontása iránti perben 2003. április 29. napján megtartott tárgyaláson bejelentette, hogy 2003. március 1. napjától kezdődően többlethasználati díj iránti igénytel kíván élni az I. rendű alperessel szemben. A házassági bontóperben kötött egyezség alapján a gyermekek a felperes gondozásába kerültek, az I. rendű alperes pedig gyermektartásdíj fizetését vállalta. A felek megállapították, hogy az I. rendű alperest terhelő gyermektartásdíj hátralék 2005. június 11. napjától 2006. szeptember 30. napjáig 249.300 forint. Akként nyilatkoztak, hogy a hátralékot a közös tulajdon megszüntetése során kívánják elszámolni. A felperes kérelmére kiállított végrehajtási lap alapján indult végrehajtási eljárás során a Pest Megyei Bíróság, a ... Városi Bíróság 3.P.21.410/2009/8. számú ítéletét megváltoztatva, 2010. május 5. napján kelt 5.Pf.29.150/2009/6. számú ítéletével az I. rendű alperes által meg nem fizetett gyermektartásdíj összegét 446.954 forintról 386.954 forintra leszállította, egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyta.

A felperes többször módosított keresetében kérte, hogy a bíróság az I. rendű alperes és a közötte fennálló házastársi vagyonszösszöset akként ossza meg, hogy a perbeli ingatlan I. rendű alperes tulajdonát képező $\frac{1}{2}$ tulajdoni illetőségét adja az ő tulajdonába 8.750.000 forint forgalmi értéken azzal, hogy az általa fizetendő megváltási árba kérte beszámítani az I. rendű alperessel szemben a vagyonszösszöset megosztása körében fennálló, összesen 10.070.862 forint összegű követelését. Előadása szerint a követelés egyrészt abból ered, hogy az ingóságok megosztása során az I. rendű alperes használatában maradt ingóvagyon után 613.900 forintot, továbbá az I. rendű alperes használatában maradt felperesi különvagyon tárgyakért további 1.262.800 forintot köteles megfizetni számára, míg a felperes használatában lévő közös vagyon értékének a fele, amely az I. rendű alperest illeti, 159.483 forint. Ennek egyenlege 1.717.217 forint az I. rendű alperesi tartozás.

Kérte kötelezni az I. rendű alperest 2003. április 1. napjától 2013 januárjáig terjedő időre a szakvélemény alapján megállapított 4.555.000 forint összegű többlethasználati díj és annak a középátlagos időtől számított 1.448.049 forint kamata erejéig. Ez mindösszesen 6.003.049 forint. Beszámítani kérte továbbá az I. rendű alperes által megfizetni elmulasztott 1.819.475 forint gyermektartásdíjat.

Kérte az I. rendű alperest kötelezni a II. rendű alperes felé fennálló tartozás fele összegének, azaz 531.121 forintnak a megfizetésére, valamint az ítélet jogerőre emelkedését követő 8 napon belül az ingatlan kiürítésére. Az I. rendű alperest perköltségben marasztani, a II. rendű alperest pedig mindezek tőrésére kérte kötelezni.

Az I. rendű alperes a közös tulajdon megszüntetését a tulajdoni illetősége felperes részéről történő magához váltásával végül is nem ellenezte, a megváltási árba történő beszámítás vonatkozásában az ingóságok körében előterjesztett határozott felperesi igénytel kapcsolatban védekezést nem terjesztett elő a megadott határidőn belül, beszámítani kívánt többlethasználati díj jogalapját és összegszerűségét nem vitatta, csak a kötelezettség kezdő időpontját és a kamatfizetési kötelezettséget. Arra hivatkozott, hogy a felperes először 2004 áprilisában kérte többlethasználati díj megfizetésére kötelezni. A gyermektartásdíj kapcsán a felperes 249.300 forintra és 386.954 forintra vonatkozó beszámítási igényét annyiban vitatta, hogy a felperes ezeket az összegeket kétszeresen követeli. Vitatta a kamatkövetelés jogszerűségét is. A II. rendű alperessel szemben fennálló

kötelezettség rendezésével kapcsolatos felperesi kérelemre határidőben szintén nem nyilatkozott.

A II. rendű alperes a felperes keresetének teljesítését nem ellenezte.

Az elsőfokú ítélet indokolása szerint a döntés a Csjt. 31. §-ának (2) bekezdésén és a Ptk. 301. §-ának (1) bekezdésén alapul. A bíróság kifejtette, hogy az ingatlan forgalmi értékét az igazságügyi szakértő véleménye alapján határozta meg, mert a szakvélemény kiegészítését az I. rendű alperes csak határidőn túl terjesztette elő, ezért indítványát perelhúzó magatartásnak tekintette. Ekként a felperes által fizetendő megváltási ár összege 8.750.000 forint. Megállapította, hogy a felperes által beszámítani kért 10.070.862 forintos igény meghaladja a megváltási ár összegét és azt a bíróság – a megváltási ár összegét meghaladó részében – megalapozottnak is találta. Az ingóságok tekintetében rögzítette, hogy a bíróság többször felhívta az I. rendű alperest, hogy ingóságokkal kapcsolatos igényre terjessze elő védekezését. Részletes érdemi védekezést és bizonyítási indítványt azonban az I. rendű alperes nem terjesztett elő határidőben, ezért a bíróság úgy értékelte, hogy az I. rendű alperes a per elhúzására irányuló magatartást tanúsít, és a figyelmeztetésekben foglaltaknak megfelelően a rendelkezésre álló adatok alapján határozott. A felperes által megjelölt 18-81. tételes szám alatti ingóságokat az I. rendű alperes tulajdonában adta, az értékkiegyenlítést pedig a megváltási árba beszámítani rendelte.

A többlethasználati díj vonatkozásában az volt az álláspontja, hogy a felperes a házasság felbontása iránti perben 2003. március 1. napjától jelezte, hogy többlethasználati díjra tart igényt, ezután az igény után a Ptk. 301. §-a alapján középátlagos időponttól a kamat is megilleti a felperest. Ezen összeget szintén beszámítani rendelte a megváltási árba.

A gyermektartásdíjjal kapcsolatos döntését azzal indokolta, hogy abból 249.300 forint a 2005. január és 2006. szeptember közötti követelés, a 386.954 forintra vonatkozó igény 2006. októberé és 2009. szeptemberé közötti követelés, azaz a felperes nem kétszeresen követeli ugyanazt az összeget. Miután e követelések lejártak, utánuk kamatkövetelés is megilleti a felperest. Az ezt követő időszakra a felperes havonta 20.000 forint gyermektartásdíj beszámítását kérte. Az I. rendű alperes ezzel kapcsolatban érdemi védekezést nem terjesztett elő, ezért a bíróság úgy értékelte, hogy azt az I. rendű alperes nem vitatja, és az 1.508.953 forint beszámítási igényt ugyancsak megalapozottnak találta.

A felperes kérte beszámítani a megváltási árba a II. rendű alperes felé fennálló tartozás fele összegét, azaz 531.121 forintot is, ezt azonban nem találta megalapozottnak az elsőfokú bíróság, mert a jogviszony kizárólag az I. és II. rendű alperes között áll fenn, az nem lejárt tartozás, beszámításra tehát nem alkalmas. Beszámítani kért igények azonban ezt figyelmen kívül hagyva is meghaladták a megváltási ár összegét, így a felperesnek az ingatlan után megváltási ár fizetési kötelezettsége nem maradt. Tulajdonjoga hiányában az I. rendű alperesnek az ingatlan használatára további jogcíme nincs, ezért az ingatlan kiürítésére is kötelezte a keresetnek megfelelően.

Az indokolásban kifejtette, hogy az I. rendű alperes alaptalanul hivatkozott arra, hogy a 2013. április 26. napján tartott tárgyalásról készült jegyzőkönyvet csak 2013. május 17. napján vette kézhez és ezért nem tudta észrevételeit az utolsó tárgyaláson megtenni. Mivel a bíróság az I. rendű alperest valamennyi kereseti kérelemre történő érdemi ellenkérelem megtételére már a korábbi tárgyalásokon minden alkalommal felhívta, a legutóbbi beadványt az I. rendű alperes perelhúzó magatartásaként értékelte.

Az elsőfokú bíróság ítéletének indoklása szerint a perköltségről akként döntött, hogy az I. rendű

alperes költségmentessége folytán a le nem rótt illetéket az állam viseli és a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján az I. rendű alperes az ügyvédi munkadíjból álló 317.500 forint perköltség megfizetésére köteles a felperes felé.

Az ítélet ellen az I. rendű alperes nyújtott be fellebbezést és abban elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, másodsorban az elsőfokú ítéletnek a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése szerinti megváltoztatását kérte akként, hogy kötelezze a bíróság a felperest az $\frac{1}{2}$ tulajdoni hányadának megváltása körében 8.750.000 forint megfizetésére, utasítsa el a felperes többlethasználati díj és tartásdíj igényének a beszámítását. Kérte, hogy az ingókat akként ossza meg a másodfokú bíróság, hogy mindenki a birtokában lévő vagyontárgyakat tartsa meg. Kérte a felperes másodfokú perköltségben való marasztalását.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem rendelkezett a viszontkereseti kérelmekről, megsértve ezzel a Pp. 220. §-át. Az elsőfokú bíróság rendelkezett tulajdoni hányadának a felperes tulajdonába adásáról, de a neki járó megváltási ár összegéről nem. A felperes által vitatott többlethasználati díj tekintetében szintén a rendelkező részben kellett volna határoznia a bíróságnak. Mivel Bence nevű közös gyermekük az ingatlanban lakott, így annak csak fele részét használta az I. rendű alperes. Másrészt a felperes használhatta is volna az ingatlant, kulcsa volt hozzá. A felperes lakáshasználati jogáról lemondott, visszaköltözni nem kívánt. Kifejtette, hogy a felperes által megjelölt többlethasználati díjösszegezésében eltúlzott.

A beszámítási igényeket teljes egészében vitatta, az ítéletben foglaltakkal ellentétben többlethasználati díjnak nem csak a kezdő időpontját és a kamatait, hanem a szakvélemény számítási módjának kifogása miatt annak összegezését is. Kifejtette, hogy lejárat hiányában ezen követelés beszámítása egyébként is alkalmatlan.

Az ingók vonatkozásában előadta, hogy a természetbeni megosztás a felekre nézve méltányos, a felperesi leltárban pedig olyan tételek is szerepeltek, amik nem is képezték közös vagyonukat.

Sérelmezte az ingóságok felperes által megjelölt értékének az elfogadását. Ezeknek bizonyítása a felperest terhelte volna, erre hivatkozott is beadványaiban, amit tartalma szerint bizonyítási indítványnak kellett volna értékelnie a bíróságnak. Mivel az ingó vagyon megosztása még nem történt meg, ezért beszámításra alkalmas lejárt követelés nincs, a felperes célja kizárólag az volt, hogy olyan összegű beszámítási igényeket terjesszen elő, hogy ne legyen megváltási ár fizetési kötelezettsége. Saját eljárása tekintetében kifejtette, hogy nem volt rosszhiszemű, kizárólag kamionos tevékenysége volt késdelemének az oka.

A gyermektartásdíjjal kapcsolatban álláspontja az volt, hogy a végrehajtás már folyamatban van, az ő követelése pedig még nem lejárt, ezért nem beszámítható.

Állította, hogy az ingatlan tulajdoni illetőségének a felperes általi magához váltásához hozzájárult, korábbi beadványaihoz hasonlóan azonban a megváltási ár összegezését nem tartotta elfogadhatónak, mivel a szakvélemény is kifejti, hogy az értékre vonatkozó megállapításokat 6 hónaponként indokolt felülvizsgálni. Kérte a szakvélemény felülvizsgálatát, ugyanis a 2010. február 15. napján kelt, az ítélet alapjául szolgáló szakvélemény a 2013. évi piaci értéket nem tükrözheti.

Kifogásolta, hogy az április 26-ai tárgyaláson készült jegyzőkönyvben foglalt 15 napos határidő 2013. május 29. napjára kitűzött tárgyalásig nem telt le, ennek ellenére az utolsó tárgyaláson előterjesztett beadványban foglaltakat a bíróság figyelmen kívül hagyta.

Fellebbezési ellenkérelmében a felperes az elsőfokú ítélet helybenhagyását és az I. rendű alperes

másodfokú perkoltségben marasztalását kérte azzal, hogy jogi képviselője nem áfaköteles. A fellebbezés érdemét tekintve előadta, hogy a törvényszék a tényállást teljes mértékben felderítette, ennek körében felderítette az ingatlan forgalmi értékét és a megváltási ár alapját is. A használati díj iránti igény megalapozott, mert az I. rendű alperes erőszakkal távolította el a közös ingatlanból, gyermektartásdíj beszámítására pedig a felek megegyeztek. Az I. rendű alperes a törvényszék felhívása ellenére részletes ellenkérelmét nem indokolta, bizonyítási indítványa nem volt. A bíróság többször, így a 15-ös és 20-as számú jegyzőkönyvben is felhívta nyilatkozatának megtételére. Az I. rendű alperes magatartása következtében az elsőfokú eljárás jelentős mértékben elhúzódott. Mindezek alapján az I. rendű alperes bizonyítási indítványa, novumként előadott védekezése elkészt. Fellebbezésében az I. rendű alperes már új bizonyítási indítványokat és tényelőadásokat nem tehet, ezért a rosszhiszemű és perelhúzó magatartására tekintettel kérte a tényelőadások és bizonyítási indítványok figyelmen kívül hagyását.

Az ítéletábra az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a másodfokú eljárásban kiegészített és a felek által elfogadott ingatlanforgalmi szakvélemény alapján azzal egészíti ki, hogy a perbeli ingatlan jelenlegi forgalmi értéke üres, beköltözhető állapotban 15.700.000 forint, amiből a felperesre 7.850.000, míg az I. rendű alperesre szintén 7.850.000 forint érték jut.

Az így kiegészített tényállásra is figyelemmel az I. rendű alperes fellebbezése az alábbiak szerint kis részben alapos.

Előrebocsátja a másodfokú bíróság, hogy bár a Pp. 247. § (2) bekezdése szerint a fellebbezési, illetőleg a csatlakozó fellebbezési kérelmet az elsőfokú ítéletnek fellebbezéssel, illetőleg csatlakozó fellebbezéssel nem érintett részére nem lehet kiterjeszteni, azonban a házastársi vagyontársaság megszüntetése iránti perben a vagyonszármazékokba foglalt valamennyi tétel egységes egészet alkot, a vagyonszármazék összes tételét egységes egészként kell elbírálni, így egyes tételekre nincs részjogerő. (BH.1977. 282)

Alaptalanul kérte az I. rendű alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését arra hivatkozva, hogy a viszontkereseti kérelmeiről a bíróság nem döntött. A házassági vagyontársaság megosztásához nincs szükség viszontkeresetre, egyébként viszontkeresetet az I. rendű alperes a perben nem is terjesztett elő.

A perben még alkalmazandó 1959. évi IV. törvény (rég. Ptk.) 296. § (1) bekezdése szerint a kötelezett a jogosulttal szemben fennálló egynemű és lejárt követelését a jogosulthoz intézett vagy bírósági eljárás során tett nyilatkozattal tartozásába beszámíthatja. A (2) bekezdés szerint a beszámítás erejéig a kötelezettségek megszűnnek.

A rég. Ptk. 297. § (1) bekezdése szerint beszámításnak nincs helye az olyan szolgáltatással szemben, amelyet megállapodás alapján meghatározott célra kell fordítani, továbbá a tartási követeléssel szemben. Azonban a tartásdíj jogosultja, a felperes az igényét beszámíthatja a vele szemben fennálló követelésbe, így a felperes a lejárt gyermektartásdíjnak a megváltási árba történő beszámítását alappal kérhette.

Mivel a felperes csak beszámítást kért, az I. rendű alperes követelését meghaladó igényéről az elsőfokú bíróságnak nem kellett döntenie. Így nincs olyan kereseti kérelem sem, amelyről az elsőfokú bíróság nem döntött volna, ezért sincs ok az elsőfokú bíróság ítéletének a hatályon kívül helyezésére.

Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a megváltási ár megfizetésének megállapítása nélkül adta a felperes tulajdonába az I. rendű alperesnek a hrsz. alatt nyilvántartott ingatlanban fennálló ½ tulajdoni hányadát, és alaptalanul hivatkozott arra is az I. rendű alperes, hogy az elsőfokú bíróság kétszeresen számolta el a tartásdíj hátralékát.

Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a ... Városi Bíróság 2.P.21.080/200/23. sz. alatt megkötött egyezsége alapján a 249.300 forint felperesi igény 2005. június és 2006. szeptember közötti követelés.

Ugyanakkor a ... Városi Bíróság P.21.410/2009/8. számú elsőfokú ítéletének az indokolásából megállapítható, hogy 2006. októbertől kért letiltást a felperes, 3 x 4.000 összesen 12.000 forint hátralékot állapított meg 2006. októbertől – 2006 decemberéig a bíróság, és összesen 446.954 forintra korlátozta az alperes tartásdíj hátralékát, amelyet a Pest Megyei Bíróság mint másodfokú bíróság az 5.Pf.29.150/2009/6. számú ítéletében 386.954 forintra csökkentett.

A 386.954 forintos hátralék 2006. október és 2009. szeptember között keletkezett.

A ... Városi Bíróság előtt megkötött P.20.611/2009/7. számú egyezségben az I. rendű alperes 2009. augusztus 1. napjától vállalta a ... utónevű gyermek után havi 20.000 forint gyermektartásdíj megfizetését.

2009. október 1-től az elsőfokú bíróság ítéletének meghozataláig – 20.000 forint/hó gyermektartásdíj fizetési kötelezettség alapulvételével – 340.000 forint tartásdíj hátraléka keletkezett az I. rendű alperesnek.

A P.25.307/2011/10/A/III. sorszám alatt becsatolt végrehajtói kimutatás alapján megállapítható, hogy az I. rendű alperes nem fizette a tartásdíjat, tehát az elsőfokú bíróság helyesen számolt teljes hátralékkal 2009. évet követően és helyesen állapította meg, hogy kamatokkal együtt 1.508.953 forint a felperes beszámítási igénye.

Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor az ingóságok megosztásáról a rendelkezésére álló adatok alapján hozott a perben határozatot.

Az I. rendű alperes a P.25.307/2011/5. sorszámú jegyzőkönyvben (a 2012. február 29-iki tárgyaláson) úgy nyilatkozott, hogy az ingóságokra vonatkozó igényt vitatja, és 30 napon belül részletesen nyilatkozik. A P.25.307/2011/4. számú keresetpontosítást másnap, 2012. március 1. napján átvette.

Az elsőfokú bíróság a tárgyaláson kihirdetett végzésével felhívta az I. rendű alperest, hogy az ingóságokra előterjesztett felperesi keresetre érdemi észrevételeit 30 napon belül nyújtsa be azzal, hogy amennyiben az érdemi védekezését nem terjeszti elő, a bíróság a rendelkezésre álló adatok alapján fog a tárgyaláson határozatot hozni.

Az I. rendű alperes a megadott határidőn belül nem nyilatkozott, ezért helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor a 2013. május 29-iki tárgyaláson, több mint egy év elteltével előterjesztett I. rendű. alperesi nyilatkozat figyelmen kívül hagyásával a rendelkezésre álló adatok alapján döntött az ingóságok megosztásáról, mivel korábban a Pp. 3. §-ában foglalt és 141. §-ában foglalt tájékoztatással az I. rendű alperest ellátta.

Helyesen járt el akkor is, amikor valamennyi I. rendű alperes birtokában maradt ingóságot az I. rendű alperes tulajdonába adta, illetőleg az I. rendű alperes tulajdonába adta a birtokában maradt felperesi különvagyonai ingóságokat is.

Az ítélkezési gyakorlat szerint az ingóságokat az életközösség megszakadásakor értéken kell elszámolni. A házastársi vagyontársaság megosztása során a házastársak vagyónrészét az életközösség megszűnésekor meglévő közös vagyontól lehetőleg természetben kell kiadni, és bár törekedni kell arra, hogy pénzbeli értékiegyenlítés fizetésére lehetőleg ne vagy a lehető legkisebb összegben kerüljön sor, azonban ettől a szabálytól a felek méltányos érdekére tekintettel a bíróság indokolt esetben eltérhet. Az ítélkezési gyakorlat szerint az életközösség megszűnését követően az egyik házastárs által huzamos időn keresztül használt és ez alatt jelentős mértékben értéküket veszítő vagyontárgyakat általában annak a házastársnak indokolt kiadni.

Jelen esetben az életközösség a felek között 2003. március végén megszakadt, így sértette volna az arányosság és méltányosság elvét, hogyha ezeket a jelentős mértékben elhasználódott ingóságokat a bíróság természetben osztja meg, hiszen az is előfordulhat, hogy az idő múlására tekintettel ezek az ingóságok már nincsenek meg.

Tévedett azonban az elsőfokú bíróság az ingóeltár felállításánál. A 13.P.22.804/2006/59. számú vagyonteltárban ugyanis a felperes 82-103. tételszám alatt feltüntette azokat az ingóságokat is, amelyek a közös vagyontba tartoztak, de hozzá kerültek, összesen 321.466 forint értékben. Az elsőfokú bíróság azonban nem rendelkezett ezen ingóságokról, ezért a másodfokú bíróság a felperes birtokában lévő közös tulajdonú ingóságokat a felperes tulajdonába adta. Ebből az I. rendű alperes jutója 160.733 forint.

Ugyanakkor a felperes hibás számítását követve az elsőfokú bíróság is számítási hibát vétett, mert a 18-69. tétel alatt feltüntetett ingóságok összértéke helyesen 2.187.800 forint, amelyből a jutó 1.093.900 forint. A 70-81. tétel alatt feltüntetett felperesi különvagyoni ingóságok összértéke 1.262.800 forint, melyeknek a teljes értékét kellett elszámolni, míg az I. rendű alperesnél maradt közös vagyoni ingóságok értékét az elszámolásnál felezte a másodfokú bíróság, és így a helyes elszámolás alapján állapította meg a közös vagyont értékét, a jutó értékét, illetőleg a felperes javára elszámolandó értékkülönbséget.

A kifejtettek figyelembevételével a közös ingóvagyont értéke helyesen 2.509.266 forint, amelyből egy fő jutója 1.254.633 forint. Ebből a felperesnél 321.466 forint érték van, így neki jár 933.167 forint. Ezen kívül az I. rendű alperesnél maradt még 1.262.800 forint értékű felperesi különvagyont, így összesen az ingóságok megosztásából, illetőleg elszámolásából 2.195.967 forint értékiegyenlítés jár a felperesnek.

A többlethasználati díj megváltási árba történő beszámításánál az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg felperes ez irányú kérelmének kezdő időpontját, valamint 2011. évben, illetve 2011. március és 2013. április hónap közötti időszakban annak mértékét is.

Kétségtelen, hogy a többlethasználati díj jogalapja fennáll. A felek a házassági bontóperben 2004. március 29-én kötött egyezségükben az I. rendű alperes kizárólagos lakáshasználatában állapodtak meg, de a közös tulajdonban álló ingatlan elhagyására kényszerült felperes esetében a használat jogának az I. rendű alperes részére történő biztosítása nem jelenti azt, hogy a tulajdonjogából eredő valamennyi jogosítványa megszűnt volna, így a régi Ptk. 99. §., valamint a 141. §-a alapján jogosult a dologból folyó hasznok szedésére, így a többlethasználati díjra.

A térítésre korábban igényt nem tartó felperes azonban nem követelheti elévülési időn túl visszamenőlegesen a többlethasználati díjat. Amikor az eredeti kereseti kérelmében ez irányú igényét is előterjesztette, akkor még az öt éves elévülési időn belül volt, és 2004. április 1-től jogszerűen érvényesíthette a többlethasználati díj elszámolását.

Visszamenőleg, – 2003 márciusától kezdődően – csak 2010 szeptemberében, tehát az elévülési időn túl terjesztette elő kérelmét. Bár a peradatok alapján a felperesnek kétségtelenül az I. rendű alperes összeférhetetlen magatartása miatt kellett az ingatlanból kiköltöznie, azonban 2010-ben, az elévülési időn túl, 2003 márciusától már többlethasználati díj iránti igényel nem léphet fel.

Utal arra is a másodfokú bíróság, hogy a többlethasználati díj megállapítása szakkérdés, a szakértő pedig 2009. évre, illetőleg 2010. évre 40.000 forint/hó használati díjat rögzített, így az elsőfokú bíróság – szakvélemény hiányában – nem állapíthatott volna meg ennél magasabb összegű használati díjat. Ezért tévedett, amikor 2011. január – februári időszakra havi 45.000 forint, míg 2011. március és 2013 áprilisa közötti időre havi 50.000 forint többlethasználati díjjal számolt.

Ezért a többlethasználati díj elszámolása az alábbiak szerint alakul:

- 2004. áprilistól – 2005 áprilisáig 12 hónapra a használati díj 240.000 forint;
- 2005. áprilistól – 2006. áprilisig 12 hónapra a használati díj 300.000 forint;
- 2006. áprilistól – 2007. áprilisig 12 hónapra a használati díj 360.000 forint;
- 2007. áprilistól – 2008. decemberig 21 hónapra a használati díj 735.000 forint;
- 2009. januártól – 2013. áprilisig pedig havi 40.000 forinttal számolva a használati díj 2.080.000 forint, ami összesen 2004. áprilistól az ítélet hozatalig, tehát 2013. áprilisig 2.080.000 forint = 3.715.000 Ft + 1.164.720 forint kamat (2008. november 15-től, középarányos időtől kezdődően) így mindösszesen a használati díj és kamata 4.879.720 forint.

Mivel a felperes jogosult ennek a követelésnek beszámítására is, így az ingóságok megosztásából járó 2.195.967 forint összegben túl elszámolandó 4.879.720 forint összegű használati díj, összesen 7.236.420 forint, és jogosult beszámítani az 1.508.953 forint hátralékos tartásdíjat is, ez összesen 8.584.640 forint, ami meghaladja az I. rendű alperesnek járó megváltási árat.

A fenti indokok alapján az elsőfokú bíróság helyesen döntött, amikor megváltási ár megállapítása nélkül adta a felperes tulajdonába a közös ingatlan I. rendű alperes nevében álló $\frac{1}{2}$ tulajdoni illetőségét.

Nem tévedett az elsőfokú bíróság, a felperesnek járó perköltség összegének megállapításakor, hiszen a felperesi képviselő elsődlegesen megállapodás alapján kérte, másodlagosan azonban a bíróság mérlegelésére bízta a perköltsége meghatározását. A per időtartamára, illetőleg az I. rendű alperes pervesztességének arányára is tekintettel nem találta a másodfokú bíróság eltúlzottnak a 317.500 forint elsőfokú perköltséget.

Szükséges volt a jogcím vonatkozásában, illetőleg a felek személyazonosítójával és a személyi adatainak a feltüntetésével az ingatlanügyi hatóság megkeresésének a pontosítása, hogy a felperes tulajdonjoga bejegyezhető legyen.

Helyesbítette a másodfokú bíróság az I. rendű alperes által kiürítendő biatorbágyi ingatlan helyrajzi számát is, mivel az elsőfokú ítélet rendelkező részében elírásra került.

A fentiek alapján az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta, egyebekben a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta. A Pp. 253. § (3) bekezdése alapján rendelkezett az állam által előlegezett 142.386 forint szakértői díj viseléséről is, mivel az elsőfokú bíróság azt elmulasztotta.

A másodfokú eljárásban az I. rendű alperes pervesztes lett, a Pp. 78. § (1) bekezdés alapján kötelezte az I. rendű alperest a felperes javára másodfokú perköltség megfizetésére, melynek

mértékét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) és (5) bekezdése szerint állapította meg. Megállapította, hogy a másodfokú eljárásban teljes mértékben pervesztes I. rendű alperest képviselő pártfogó ügyvéd munkadíját, illetőleg a le nem rótt 700.000 forint fellebbezési illetéket az I. rendű alperes költségmentessége folytán a Pp. 78. §-a, a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 14. §-a alapján az állam viseli. A pártfogó ügyvéd díjának meghatározását a Pp. 87. § (2) bekezdésére figyelemmel mellőzte.

Budapest, 2016. október 25.

. Lukács Zsuzsanna
a tanács elnöke

. Bán Zsuzsanna
előadó bíró

Nyíróné dr. Kiss Ildikó
bíró